

III. ПРОБЛЕМИ ІНШИХ ГАЛУЗЕЙ ПРАВА

УДК 342.95(477)

Бесчастний Віктор Миколайович – доктор наук з державного управління, доктор юридичних наук, професор, Заслужений юрист України, керівник Секретаріату Конституційного Суду України, м. Київ, Україна
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4650-7371>

Діміч Антоніна Валеріївна – доктор юридичних наук, доцент, співробітник Національної академії Служби безпеки України м. Київ, Україна
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8319-4351>
toniatarasenko@ukr.net

DOI: <https://doi.org/10.17721/2413-5372.2024.1-2/110-119>

Правова характеристика суб'єктів логістичного забезпечення державної безпеки у період воєнного стану в Україні

***Мета цієї статті** полягає у тому, щоб на основі чинного законодавства дослідити та виокремити проблемні питання і запропонувати шляхи удосконалення правових засад суб'єктів логістичного забезпечення державної безпеки в період воєнного стану в Україні. Відповідно до поставленої мети використовувався комплекс загальнонаукових та спеціально наукових **методів наукового пізнання:** діалектичний, аналізу, синтезу, узагальнення, аналогія, компаративістики, формально-юридичний і системно-структурний.*

Стаття присвячена розгляду та систематизації суб'єктів забезпечення державної безпеки в період воєнного стану в Україні. Автори визначили систему зазначених суб'єктів, охарактеризували окремі їх повноваження та на основі цього запропонували шляхи удосконалення з цієї проблематики і сформулювали окремі зміни до чинного законодавства України.

У статті обґрунтовано, що у суб'єктів забезпечення державної безпеки України різний правовий статус, але вони мають єдину мету – захист суверенітету, конституційного ладу, територіальної цілісності, державних кордонів та прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина, а під час дії правового режиму воєнного стану, потрібно ще й ефективно і своєчасно приймати управлінські рішення у взаємодії з кожним із суб'єктів у цілому.

***Ключові слова:** правове регулювання, суб'єкти, логістичне забезпечення, повноваження, компетенція, державна безпека, національна безпека, забезпечення, воєнний стан.*

Вступ

Російська Федерація продовжує окупаційно-геноцидну повномасштабну війну, розпочату 24 лютого 2022 року проти України для реалізації власних стратегічних цілей в Україні, зокрема компрометації її державності, продовжує гібридну війну, системно застосовує політичні,

економічні, інформаційно-психологічні та інші засоби, кібератаки. Аміністрація Російської Федерації на тимчасово окупованих територіях України, яку створюють її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління цими територіями України, та підконтрольні Російській Федерації са-

мопроголошені органи, що узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, грубо порушують принципи та норми міжнародного права і свободи людини і громадянина, їх діяльність загрожує державній безпеці України (Стратегія, 2022). Так, спецслужби Російської Федерації посилили розвідувально-підбивну діяльність проти України, тому на сучасному етапі важлива перебудова і трансформація в діяльності суб'єктів забезпечення державної безпеки України як безпосередньо на фронті, так і на всій контрольованій території. Отже, правове регулювання логістичного забезпечення державної безпеки України в період воєнного стану потребує постійного уваги, удосконалення та швидкої реакції на виклики часу.

З цього випливає актуальність дослідження, що її спробуємо досягти у процесі запропонованої нами гіпотези, аналізуючи правовий аспект суб'єктів логістичного забезпечення державної безпеки України.

Очевидно, що для кожного суспільства існує свій перелік оптимальних особливих властивостей соціальної взаємодії, а надто це проявляється в період війни. Ми ставимо завдання розглянути не усі соціальні цінності, а лише ті з них, які мають принципове значення під час війни для успішності існування суспільств, що підтримують цінності ліберальної демократії, сприяють консолідації народу України. В історії розвитку демократичної думки знаходимо початковий перелік відповідних спільних цінностей: безпека, свобода, рівність, нормативність та ін. Оскільки підґрунтям сучасних ліберальних демократій є національні держави, до перелічених цінностей також слід додати порядок, стабільність, самостійність і силу, які є передумовами успішності держави, а також напряму пов'язані з її цивілізаційною суб'єктністю. Нарешті, сучасний глобальний світ створює запит на такі спільні цінності, як різноманіття та роз-

виток, без яких неможливо посісти гідне місце серед інших країн, навіть за умови дотримання інших цінностей (Дембіцький С., Злобіна О., Костенко Н., 2022, с. 274–275).

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Зокрема, суттєвий внесок у вивчення цієї проблематики здійснили такі знані науковці, як Авер'янов В.Б., Вагапов В.Б., Власюк О.С., Гончаренко О.М., Гончаренко Г.А., Нестеренко О.В., Новицький Г.В., Кузьменко О.В., Муратова Д.Б., Коломоєць Т.О., Колпаков В.К., Левицька М.Б., Логвіненко К.М., Ситник Г.П., Стрельченко О.Г. та інші. Проте проблемні питання у зазначеній сфері постійно потребують наукових рішень, надто у період російсько-української війни.

Мета і завдання дослідження

Мета цієї статті полягає у тому, щоб на основі чинного законодавства дослідити та виокремити проблемні питання і запропонувати шляхи удосконалення правових засад суб'єктів логістичного забезпечення державної безпеки в період воєнного стану в Україні.

Для досягнення визначеної мети поставлено такі завдання:

1) визначити правову характеристику суб'єктів логістичного забезпечення державної безпеки в період воєнного стану в Україні.

2) виокремити суб'єкти логістичного забезпечення державної безпеки в період воєнного стану в Україні.

3) запропонувати напрями удосконалення з даної проблематики, шляхом пропозицій до чинного законодавства України.

Матеріали та методи

Для досягнення поставленої мети та з урахуванням предмету і завдань дослідження авторами цієї статті застосовано загальнонаукові та спеціальні методи.

Загальний діалектичний метод наукового пізнання застосовано для вивчення правового механізму та характеристики суб'єктів логістичного забезпечення дер-

жавної безпеки в період воєнного стану в Україні. Методи синтезу та компаративістики, використовувались для дослідження наукових робіт та порівняння різних наукових підходів до визначення суб'єктів логістичного забезпечення державної безпеки України, а також для виокремлення їх класифікації (аналіз й аналогія).

Окрім цього, у цій науковій статті використовувались такі спеціальні юридичні методи як формально-юридичний та системно-структурний. Формально-юридичний метод послужив основою аналізу чинних нормативно-правових актів України у даній сфері. Системно-структурний метод переважно використовувався для визначення суб'єктів логістичного забезпечення державної безпеки в період воєнного стану в Україні. Метод узагальнення сприяв звести в єдине ціле досліджені наукові підходи та сформулювати обґрунтовані висновки даного наукового дослідження.

Виклад основного матеріалу

Головною метою державної безпеки України є захист суверенітету, територіальної цілісності, запобігання у намаганні суб'єктів розвідувально-підривної діяльності отримати доступ до відомостей, що становлять державну таємницю та службову інформацію, а також іншої інформації з обмеженим доступом, вимога щодо захисту якої встановлена законодавством, зокрема до передових технологій та розробок, що їх здійснюють оборонно-промисловий комплекс, економічна та науково-технічні сфери (Стратегія, 2022).

Основою державної безпеки будь-якої країни і в будь-який час є визначене міжнародним правом збереження держави в тих кордонах, у яких вона існує на цей історичний момент. Тому захист конституційного ладу, державного суверенітету, територіальної цілісності та непорушності державних кордонів є універсальною парадигмою. Особливо ця загроза проявляє себе під час російсько-української війни. Це сприяло наці-

ональній згуртованості та єдності українців щодо захисту прав і свобод людини і громадянина, збереження національної ідентичності, споконвічних мовних, релігійних і культурних традицій, генетичного коду держави і права.

У наукових джерелах є розподіл на такі типи безпеки: 1) за суб'єктами (особиста, суспільна, національна, колективна, державна); 2) за масштабами (міжнародна, регіональна, локальна); 3) за суспільними сферами (політична, військова, економічна, екологічна, радіаційна); 4) залежно від характеру та спрямування певних видів суспільної діяльності (безпека праці, безпека життєдіяльності, безпека дорожнього руху, безпека авіаційна, безпека мореплавства, інформаційна безпека) тощо (Пономарьов С., 2015, с. 70). Спробуємо у процесі цього дослідження розподілити за суб'єктами сферу забезпечення державної безпеки України та охарактеризувати окремі їх функціональні положення, особливо під час дії правового режиму воєнного стану в Україні.

Відповідно до Стратегії забезпечення державної безпеки (далі – Стратегія), суб'єкти забезпечення державної безпеки – це державний орган спеціального призначення із правоохоронними функціями, правоохоронні та розвідувальні органи й інші державні органи та особи, які беруть участь у забезпеченні державної безпеки відповідно до законодавства України (Стратегія, 2022).

Ситник Г.П. (2019) указує, що суб'єкти управління передусім мають створювати умови, за яких гарантовано певний рівень можливостей для задоволення потреб у безпеці людини (індивіда), суспільства та державних інститутів, який по суті, і є якісно-кількісною характеристикою такого соціального явища, як безпека (с. 22).

Коропатнік І.М. (2022) виділяє суб'єкти у системі демократичного цивільного контролю над силами оборони. Аналіз правових актів, які регулюють діяльність сил оборони, свідчить про

те, що до суб'єктів контролю над ними належать: Президент України; Верховна Рада України; Рада національної безпеки і оборони України; Кабінет Міністрів України; органи виконавчої влади; органи місцевого самоврядування; суди; громадські інституції (с. 67). Як бачимо, стратегічний рівень управління під час дії правового режиму воєнного стану в Україні охоплює Ставку Верховного Головнокомандувача.

Варто зауважити, що міжнародний досвід упровадження демократичного цивільного контролю переконливо свідчить про його користь як для військових, так і для цивільних. Моделі такого контролю у різних країнах мають відмінності, але основний принцип залишається незмінним в усіх країнах – політичні та військові лідери мають нести спільну відповідальність за національний сектор безпеки та оборони (Коропатнік І.М., Карелін В., Остапенко І., 2022, с. 67). Підтримуємо думку, що політичні та військові лідери повинні нести спільну політичну і юридичну відповідальність за ухваленні управлінські рішення та їх наслідки. Також вважаємо, що коли це стосується окремих трансформацій, під час аналізу чинників їх вдалого впровадження поза увагою залишається менталітет країни. Впровадження нових суспільних норм впливає на здатність суспільства організовано дотримуватися цих норм завдяки ефективним управлінням, які впроваджують реформування, зокрема серед суб'єктів публічного адміністрування у сфері забезпечення державної безпеки України. Взаємодія в системі демократичного цивільного контролю закріплена в Законі України «Про національну безпеку України».

Нестеренко О.В. (2022), досліджуючи систему суб'єктів забезпечення національної безпеки і оборони України, пропонує таку систему: суб'єктів забезпечення національної безпеки й оборони України:

1) керуюча підсистема (Президент України);

2) керована підсистема: сили безпеки (розвідувальні та правоохоронні органи, сили цивільного захисту, державні органи спеціального призначення, наділені правоохоронними функціями, та інші органи); сили оборони (Збройні Сили України та інші утворені відповідно до чинного законодавства військові формування, розвідувальні та правоохоронні органи й органи спеціального призначення, наділені правоохоронними функціями); оборонно-промисловий комплекс; громадяни та громадські об'єднання;

3) допоміжні ланки системи (судові органи, Кабінет Міністрів України, Верховна Рада України, міжнародні інституції тощо) (с. 33–39).

Стрельченко О.Г. (2014) аналізує у своїй науковій роботі адміністративно-правову характеристику суб'єктів у сфері обороноздатності країни та виокремлює такі суб'єкти публічного адміністрування: Верховна Рада України; Президент України; Рада національної безпеки і оборони України; Кабінет Міністрів України; Міністерство оборони України; Генеральний штаб Збройних Сил України; інші військові формування, утворені відповідно до Законів України; центральні й інші органи виконавчої влади; місцеві державні адміністрації; органи місцевого самоврядування (с. 103–107).

Як слушно зазначає Гончаренко Г.А. (2020), до складу сектору безпеки і оборони входять Міністерство оборони України, Збройні Сили України, Державна спеціальна служба транспорту, Міністерство внутрішніх справ України, Національна гвардія України, Національна поліція України, Державна прикордонна служба України, Державна міграційна служба України, Державна служба України з надзвичайних ситуацій, Служба безпеки України, Управління державної охорони України, Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України, Апарат Ради національної безпеки і оборони України, розвідувальні органи України, центральний орган

виконавчої влади, що забезпечує формування й реалізує державну військово-промислово політику. Інші державні органи й органи місцевого самоврядування здійснюють свої функції із забезпечення національної безпеки у взаємодії з органами, які входять до складу сектору безпеки і оборони (частини 2, 3 ст. 12) (с. 43).

Окремі науковці до цього переліку додають ще Державне бюро розслідувань, Антимонопольний комітет України, Національне агентство з питань протидії корупції, Незалежний антикорупційний комітет з питань оборони, Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних діянь та інших злочинів, інші відомства й організації (Пономарьов С.П., 2018, с. 102). Тобто в правовому полі передбачено, що сектор безпеки і оборони України має такі складники: 1) сили безпеки; 2) сили оборони; 3) оборонно-промисловий комплекс; 4) громадяни та громадські об'єднання, які добровільно беруть участь у забезпеченні національної безпеки. Інші державні органи й органи місцевого самоврядування здійснюють свої функції із забезпечення національної безпеки у взаємодії з органами, які входять до складу сектору безпеки і оборони (Гончаренко Г.А., 2020, с. 42). Також дієвий демократичний цивільний контроль є успішною запорукою для забезпечення верховенства права, законності, підзвітності, прозорості для діяльності суб'єктів забезпечення державної безпеки України.

Відповідно до розпорядження «Про затвердження плану заходів з реалізації Стратегії забезпечення державної безпеки» від 18 квітня 2023 р. № 328-р суб'єктами державної безпеки є: СБУ, УДО, СЗР, ГУР МО України, Адміністрація Держприкордонслужби, Національне антикорупційне бюро, МВС, Національна поліція, МО України, ДСНС України, БЕБ, Департамент з питань виконання кримінальних покарань Мін'юсту, Мінекономіки, Держфінмо-

ніторинг, Національний банк, державна служба, Антимонопольний комітет, НАБУ, ДБР, НАЗК, Держспецзв'язок, Національний центр кібербезпеки, МКІП, Мінцифри, Офіс Генерального прокурора, Мін'юст, Мінстратегпром, МЗС, Мінфін, ДМС, Держмитслужба. Під час дії правового режиму воєнного стану в Україні до суб'єктів державної безпеки рекомендовано також віднести усі органи державної влади, військово командування, військові адміністрації, військово-цивільні адміністрації та місцеве самоврядування, яке на стадії реформування, але відіграє важливу стратегічну роль у відсічі збройної агресії, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина, прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням та гарантування державної безпеки.

Водночас під час російсько-української війни пересічні громадяни постійно та плідно взаємодіють і продовжують звертатися до органів місцевого самоврядування, надто у невеликих містах та селищах. Особливо це стосується безпекової складової, зокрема, чекаючи захисту і допомоги від держави, звертаючись в особистих справах, як діяти в надзвичайних ситуаціях (оформлення статусу тимчасово переміщеної особи, спадщини та в інших особистих справах, сподіваючись на підтримку держави, підрив ГЕС, мінування ЗАЕС тощо). Екокатастрофа європейського масштабу Каховського водосховища, затоплення земель Запорізької, Херсонської та частини Миколаївської областей, позбавлення водопостачання тисяч громадян, переміщення громадян із прикордонних областей, зокрема Сумської, забезпечення їх житлом та соціальною допомогою – одне із основних завдань держави.

У свою чергу, відповіддю на воєнні виклики та для ієрархічної зручності й компетенції цілком слушно розподіляти суб'єктів забезпечення державної безпеки України на стратегічний, оперативний і тактичний рівні.

Важливо зазначити, що діяльність суб'єктів забезпечення державної безпеки України повинна ґрунтуватися на засадах верховенства права, законності, прозорості, підзвітності та демократичного цивільного контролю за функціонуванням сектору безпеки і оборони; неухильного дотримання прав і свобод людини і громадянина; дотримання норм міжнародного права, участі в інтересах України в міжнародних зусиллях із підтримання миру і безпеки, міждержавних системах та механізмах міжнародної колективної безпеки, протидії тероризму і його фінансуванню, транснаціональній організованій злочинності (Стратегія, 2022).

Спробуємо опосередковано охарактеризувати правовий статус окремих суб'єктів забезпечення державної безпеки України в умовах дії правового режиму воєнного стану.

Через повномасштабне вторгнення Російської Федерації до України, що загрожує державній незалежності, суверенітету та територіальній цілісності країни, для забезпечення стратегічного керівництва ЗСУ, іншими військовими формуваннями та правоохоронними органами 24 лютого 2022 року було створено Ставку Верховного Головнокомандувача (Указ Президента України, 2022) і затверджено її персональний склад. Тим самим припинив діяльність Воєнний кабінет РНБО України, який створили у 2015 році для здійснення контрольних функцій в особливий період, що загрожують національній безпеці України.

На думку авторів, Служба безпеки України є головним суб'єктом у сфері забезпечення державної безпеки України. Так, Служба безпеки України є державним органом спеціального призначення з правоохоронними функціями, який забезпечує державну безпеку України. Вважаємо, що СБУ є головним суб'єктом у сфері забезпечення державної безпеки України, зокрема під час дії правового режиму воєнного стану в Україні.

Водночас для реалізації Стратегії забезпечення державної безпеки в шести-

місячний строк після її затвердження СБУ за участю суб'єктів сил безпеки розробляє план заходів, що його затверджує Кабінет Міністрів України. План заходів передбачає конкретні завдання, заходи, перелік виконавців та індикатори досягнення цілей. Під час підготовки відповідного плану заходів додатково опрацьовують позиції заінтересованих органів. Окрім цього, Служба безпеки України та Кабінет Міністрів України забезпечують щорічне інформування Ради національної безпеки і оборони України про стан реалізації Стратегії (Указ Президента України, 2022).

Якщо говорити про правовий статус Національного антикорупційного бюро України, то законодавець його визначає як центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом, на який покладено попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних та інших кримінальних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових. Законодавчо врегульовано, що завданням НАБУ є протидія корупційним та іншим кримінальним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці, а також вжиття інших не передбачених законом заходів щодо протидії корупції (Закон України, 2014, ст. 1).

Відповідно до Закону України «Про Державне бюро розслідувань» (Закон України, 2015) Державне бюро розслідувань є державним правоохоронним органом, на який покладаються завдання щодо запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування кримінальних правопорушень, віднесених до його компетенції. Слід констатувати, що ДБР від початку широкомасштабного вторгнення РФ відкрило майже 1,7 тис. кримінальних проваджень щодо злочинів проти безпеки нашої держави. Найбільше справ відкрито в Луганській, Запорізькій, Херсонській

і Донецькій областях. Працівники ДБР перевірили понад 270 суб'єктів господарювання в різних галузях економіки (фінансово-кредитній, будівельній, транспортній, паливно-енергетичній, атомній, агропромисловій, металургійній, хімічній, медичній та ін.). У результаті встановлено майже всі наявні в Україні активи російських олігархів (ДБР). На нашу думку, їх потрібно позбавити цих активів у період війни.

Як бачимо, у ДБР спеціальний статус фінансування та організаційного забезпечення діяльності, а також особливий порядок добору, призначення та звільнення Директора ДБР тощо.

Так, Національне агентство з питань запобігання корупції – це центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом. НАЗК відповідає за формування антикорупційної політики та запобігання корупції. Воно створене відповідно до Закону України «Про запобігання корупції» та працює за такими напрямками: аналізує ситуацію з корупцією в Україні та розробляє відповідну Антикорупційну стратегію та державну програму з її реалізації, а також координує виконання цих документів; виявляє корупційні норми у законодавстві та проектах актів; контролює дотримання правил етичної поведінки, законодавства щодо запобігання конфлікту інтересів у діяльності публічних службовців; координує та надає методичну допомогу державним органам та органам місцевого самоврядування у виявленні та усуненні корупціогенних ризиків у їх діяльності, погоджує та контролює виконання антикорупційних програм у цих органах; контролює та перевіряє декларації публічних службовців, проводить моніторинг способу їх життя; співпрацює з викривачами корупції, надає їм правовий та інший захист та співпрацює з іншими державними органами для реалізації антикорупційної політики України. Варто зазначити, що Верховна Рада України ухвалила Закон України «Про захист інтересів суб'єктів подання звітності та інших документів

у період дії воєнного стану або стану війни», яким відтермінувала строк подання фізичними особами документів відповідно до норм чинного законодавства в документальній та/або електронній формі, на строк до трьох місяців після припинення чи скасування воєнного стану або стану війни за весь період обов'язку подати документи. З початком війни НАЗК обмежило доступ до публічної частини Єдиного державного реєстру декларацій (далі –Реєстр) та пошуку декларацій посадовців, щоб не наражати на небезпеку публічних службовців на тимчасово окупованих територіях України.

Важливо зазначити, що НАЗК в умовах дії правового режиму воєнного стану в Україні надає роз'яснення щодо такої своєї діяльності: декларування та подання інших документів до Реєстру під час воєнного стану; проведення перевірок та контролю під час війни; щодо декларування окремих об'єктів; дотримання обмежень щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності в умовах воєнного стану; використання коштів політичних партій; безоплатного одержання пільг і майна державними органами та органами місцевого самоврядування у вигляді благодійної допомоги в умовах дії правового режиму воєнного стану в Україні тощо.

В умовах російсько-української війни ухвалення стратегічних рішень у військовій сфері впливає на життя всіх громадян держави, оскільки стосується безпечної життєдіяльності суспільства та сприяє гармонізації буття в Україні. А тому здатність суспільства контролювати діяльність військового блоку варто розглядати як невіддільну складову під час відсічі збройної агресії Російської Федерації. Сумісні дії суб'єктів, які здійснюють демократичний цивільний контроль над силами оборони, є надзвичайно важливим завданням для України, що дасть змогу досягти більшої ефективності таких сил. Відсутність сталих засад такого контролю ставить під загрозу забезпечення національних ін-

тересів України, утвердження і зміцнення конституційних засад держави, а також створює умови для порушення прав і свобод громадян. Однак громадськість не завжди спроможна з'ясувати та раціонально оцінити процеси і проблеми у цій сфері (Коропатнік І., Карелін В., Остапенко І., 2022, с. 65).

Важливо зазначити, що у суб'єктів забезпечення державної безпеки України різний правовий статус, але вони мають єдину мету – захист суверенітету, конституційного ладу, територіальної цілісності, державних кордонів та прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина, а під час дії правового режиму воєнного стану, потрібно ще й ефективно і своєчасно приймати управлінські рішення у взаємодії з кожним із суб'єктів у цілому.

Погоджуємося з думкою, що наразі в Україні сформовано систему національної безпеки та відповідну державну політику. Провідні ролі в цій системі відіграють Міністерство оборони України, Служба безпеки України, Міністерство внутрішніх справ України, Національна гвардія України, Рада національної безпеки і оборони (Яровой Т., 2019, с. 35). Проте, як бачимо, слід розмежовувати такі поняття, як «суб'єкти національної безпеки України», так і окремо виділяти

«суб'єкти державної безпеки України», оскільки це не тотожні, не синонімічні поняття і вони різняться за своїми сутнісними ознаками. Так, на думку авторів, головним суб'єктом національної безпеки України є Міністерство оборони України, а до головного суб'єкта державної безпеки України ми відносимо Службу безпеки України.

Висновки і перспективи подальших досліджень

Отже, досліджуючи доктринальну характеристику суб'єктів державної безпеки України, треба поділити їх на стратегічний, оперативний і тактичний рівні. Також рекомендовано доповнити пункт 59 статті 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» такими приписами: «ухвалення рішень щодо надання відповідно до чинного законодавства із місцевого бюджету та виділення коштів на фінансування суб'єктів національної і державної безпеки України».

Подальші наукові пошуки із цієї проблематики будуть зосереджені на організаційно-правових засадах суб'єктів публічного адміністрування у цій сфері.

Подяки

Немає.

Конфлікт інтересів

Немає.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- Власюк О.С. Національна безпека України: еволюція проблем внутрішньої політики: вибр. наук. праці. Київ: НІСД, 2016. 528 с.
- Гончаренко Г.А. Управління сектором безпеки: поняття й сутність. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: юридичні науки*. 2020. Том 31 (70) Ч. 2. № 2. С. 40–46.
- Нестеренко О.В. Система суб'єктів забезпечення національної безпеки і оборони України. *Право і безпека – Law and Safety*. 2020. № 2 (77). С. 33–39.
- Дацків Р.М. Економічна безпека держави в умовах глобальної конкуренції. Львів: Центр Європи, 2006. 160 с.
- ДБР направило до РНБО листи щодо примусового вилучення майна 15 юридичних і 6 фізичних осіб, пов'язаних із РФ. URL: [google.com/amp/s/Interfax.com.ua/news/general](https://www.google.com/amp/s/Interfax.com.ua/news/general).
- Діміч А.В. Суб'єкти логістичного забезпечення державної безпеки України. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 6. С. 157–162.
- Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII *Відомості Верховної Ради України* від 21.11.2014. 2014. № 47. ст. 2051.
- Про Державне бюро розслідувань: Закон України від 12 листопада 2015 року № 794-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 6. Ст. 55.
- Коропатнік І., Карелін В., Остапенко І. Взаємодія суб'єктів у системі демократичного цивільного контролю над силами оборони: особливості правового регулювання. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка*. 2022. № 3(51). С. 65–68.

Пилипенко О.Є. Сучасні проблеми міжнародної безпеки. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. 2014. Вип. 123 (ч. I). С. 16–23.

Політологія: навч. посіб. URL: http://pidruchniki.com/10310208/politologiya/natsionalna_bezpeka_ukrayini.

Пономарьов С.П. Адміністративно-правове забезпечення діяльності сектору безпеки і оборони України: дис. докт. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2018. URL: <https://dduvs.in.ua/wp-content/uploads/files/Structure/science/rada/auto/25/1.pdf>.

Пономарьов С.П. Поняття та сутність сектору безпеки. *Право.ua*. 2015. № 3. С. 69–72.

Про національну безпеку: Закон України від 21.06.2018 № 2469–VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 31. Ст. 241.

Ситник Г.П. Концептуалізація соціального явища національна безпека в теорії і практиці публічно-го управління. *Науковий часопис Академії національної безпеки*. 2019. Вип. 1–2 (21–22). С. 8–30.

Стрельченко О.Г., Івашук О.В. Адміністративно-правова характеристика суб'єктів у сфері обороноздатності країни. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки»*. 2014. № 6–2. Т. 3. С. 103–107.

Про утворення Ставки Верховного Головнокомандувача: Указ Президента України від 24 лютого 2023 року № 72/2022. *Офіційний вісник України*. 2022. № 46. Ст. 2504.

Про Стратегію забезпечення державної безпеки: Указ Президента України Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 грудня 2021 року. *Офіційний вісник України*. 2022. № 17. Ст. 911.

Українське суспільство в умовах війни. 2022: колективна моногр. / С. Дембіцький, О. Злобіна, Н. Костенко та ін.; за ред. член. – кор. НАН України, д. філос. н. Є. Головахи, д. соц. н. С. Макеєва. Київ: Інститут соціології НАН України, 2022. 410 с.

Яровой Тихон Суб'єкти державної політики у сфері національної безпеки України як опосередковані об'єкти лобістського впливу. *Державне управління та місцеве самоврядування*, 2019. № 4 (43), с. 31–36.

REFERENCES

Vlasyuk O.S. (2016) National security of Ukraine: evolution of domestic policy problems: vibration. *Sci. pratsi*. Kiev: NISD, 528 p.

Goncharenko G. A. (2020) Management of the security sector: concept and essence. *More notes from TNU named after V.I. Vernadsky. Series: legal sciences*, 31 (70), 40–46.

Nesterenko O. V. (2020) System of subjects for ensuring national security and defense of Ukraine. *Law and Safety*, 2 (77), 33–39.

Datskiv R.M. (2006) Economic security of the state in the minds of global competition. Lviv: Center of Europe, 160 p.

The DBR sent to the RNBO lists of 15 legal and 6 physical persons related to the Russian Federation. URL: google.com/amp/s/Interfax.com.ua/news.general.

Dimich A.V. (2019) Subjects of logistics security of the sovereign security of Ukraine. *Enterprise, gospodarstvo and law*, 6, 157–162.

About the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine: Law of Ukraine dated 14 June 2014 issue No. 1698-VII News of the Verkhovna Rada of Ukraine dated 21.11.2014. 2014. No. 47. art. 2051.

About the State Bureau of Investigation: Law of Ukraine dated November 12, 2015 No. 794-VIII. *Vidomosti of the Verkhovna Rada of Ukraine*. 2016. No. 6. Art. 55.

Koropatnik I., Karelin V., Ostapenko I. (2022) Interaction of subjects in the system of democratic civil control over defense forces: features of legal regulation. *Newsletter of the Kyiv National University named after Taras Shevchenko*, 3(51), 65–68.

Pilipenko O.Y. (2014) Current problems of international security. *Current problems of international payments*, 123 (I), 16–23.

Political science: navch. pos_b. URL: http://pidruchniki.com/10310208/politologiya/natsionalna_bezpeka_ukrayini.

Ponomarev S.P. (2018) Administrative and legal security of activities in the security and defense sector of Ukraine: dis. doc. legal Sciences: 12.00.07. Kyiv,. URL: <https://dduvs.in.ua/wp-content/uploads/files/Structure/science/rada/auto/25/1.pdf>.

Ponomarev S.P. (2015) This is the essence of the security sector. *Pravo.ua*, 3, 69–72.

Sitnik G.P. (2019) Conceptualization of the social phenomenon of national security in the theory and practice of public administration. *Scientific journal of the Academy of National Security*, 1–2 (21–22). 8–30.

Strelchenko O.G., Ivashchuk O.V. (2014) Administrative and legal characteristics of subjects in the sphere of defense of the region. *Scientific newsletter of the Kherson State University. Series «Legal Sciences»*, 6–2, 3, 103–107.

On national security: Law of Ukraine dated June 21, 2018 No. 2469–VIII. Vidomosti of the Verkhovna Rada of Ukraine. 2018. No. 31. Art. 241.

About the establishment of the Headquarters of the Supreme Commander: Decree of the President of Ukraine dated February 24, 2023 No. 72/2022. Official newsletter of Ukraine. 2022. No. 46. Art. 2504.

About the National Security Strategy: Decree of the President of Ukraine On the decision for the sake of national security and defense of Ukraine 30th birthday 2021 roku. Official newsletter of Ukraine. 2022. No. 17. Art. 911.

Ukrainian marriage in the minds of war. 2022: collective monograph. / S. Dembitsky, O. Zlobina, N. Kostenko and in.; per ed. member-corr. NAS of Ukraine, Ph.D. n. E. Golovakhi, d. social. n. S. Makeeva. Kiev: Institute of Sociology of the National Academy of Sciences of Ukraine, 2022. 410 p.

Yarovoy Tikhon (2019) Subjects of government policy in the sphere of national security of Ukraine as opposed to the objects of the lobbyist influx. *State administration and municipal self-government*, 4 (43), 31–36.

UDC342.95(477)

Beschastny Viktor Mykolaiovych – Doctor of Science in Government Administration,
Doctor of Law, Professor,
Honored Lawyer of Ukraine,
Head of the Secretariat of the Constitutional Court of Ukraine,
Kyiv, Ukraine

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4650-7371>

Dimich Antonina Valeriivna – Associate Professor, Doctor of Law,
Specialist of the National Academy of the Security Service of Ukraine
Kyiv, Ukraine

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8319-4351>

toniatarasenko@ukr.net

Legal characteristics of logistics subjects of government security during the war period in Ukraine

*The objective is to, on the basis of proper legislation, investigate and remedy problematic nutrition and develop ways to enhance legal ambushes of subjects of logistical security of state security during the war period in Ukraine. In accordance with the set goal, a complex of general scientific and special **scientific methods of scientific knowledge** was used: the dialectical method, analysis, synthesis, generalization, comparativistics, formal-legal, and systemic-structural.*

The article is devoted to the systematization of the subjects of ensuring state security during the war period in Ukraine. The authors identified a system of significant subjects, characterized the scope of their importance and based on this concept the way to clarify this issue and formulate the limits of change to the formal legislation of Ukraine.

The article states that the subjects of the sovereign security of Ukraine have a different legal status, but they have a common goal – protection of sovereignty, constitutional order, territorial integrity, sovereign cordons and rights, freedoms and legitimate interests of people and citizens, and under the hour of legal The military regime needs to make management decisions effectively and promptly in interaction with each of the subjects in general.

Key words: legal regulation, subjects, logistical security, renewal, competence, sovereign security, national security, security, military base.